

har sagt i Folketinget, at det er ingenlunde Meningen fra Finansministeriets, fra Regeringens Side straks at skride til den Foranstaltning, man her søger Bemyndigelse til. Det er Regeringens Haab, at man ikke behøver at benytte denne Bemyndigelse, og hvis den skal benyttes, at den da kun benyttes Tid efter anden, som Forholdene nødvendiggør det, for ikke at iværksætte noget, der kan vække Forestilling om, at Staten ikke skulde være saa økonomisk velstillet, som den i Virkeligheden er. Men en Mulighed foreligger der for, at sligt er nødvendigt, og jeg maa sige, at Regeringen har ment det rigtigt at komme til den høje Rigsdag og anmode den om at skaffe Regeringen, hvis man har den Tillid til denne Regering, som derigennem forudsættes, det finansielle Grundlag, som de mere end alvorlige Forhold, der nu er til Stede, og den Fare, som nu synes at true Europas Fred, maa føre med sig. Ogsaa dette Lovforslag maa jeg da anmode det høje Ting om at fremme ved en hurtig Behandling.

Det sidste Forslag er fremkommet ved, at Nationalbanken har gjort Henstilling til Finansministeren om ved særlig Lov at værne om dens Guldbeholdning. Dette sker gennem dette Forslag paa den Maade, at man saa at sige udsætter midlertidigt Nationalbankens Indløsningspligt overfor Anfordring om Guld. At man gaar til dette Skridt, er en Følge af den økonomiske Krise, der i Virkeligheden allerede er indtraadt i Europa. Jeg behøver blot at pege paa den Kændsgerning, at Englands Bank i Dag har sat sin Diskonto op til 10 pCt. Enhver vil af dette Faktum kunne se, hvor truende de økonomiske Tilstande er, og hvor nødvendigt det bliver for et lille Land at bevare den Guldbeholdning, der i Øjeblikket er til Stede, og ikke at risikere, at den føres bort, saaledes at man kan have den som det sikreste Aktiv i dette Tilfælde i Nationalbanken. Altsaa man har overvundet den Betænkelighed, der i og for sig kunde være ved dette Spørgsmaal. Men jeg maa sige, at til en dansk Seddels Værdi og Gyldighed kræves der i og for sig ikke, at den skal kunne indløses med Guld. Dette er et Tilsagn, som Nationalbanken giver, men som ikke berører den Gyldighed, Seddelen har som lovligt Betalingsmiddel. Dette Forhold er Grund til, at Finansministeren søger denne Bemyndigelse og ikke Justitsministeren, der er kgl. Kommissarius overfor Banken. Altsaa man gaar ud fra, at Nationalbankens Sedler,

hvad der ogsaa vil blive Tilfældet, er fuldt gyldige, ogsaa naar det sker, som her foreslaas, at Guldbeholdningen bevares for Banken, og ogsaa fuldt gyldige, naar de Statsbeviser, der er omtalte i det Lovforslag, jeg før nævned, kommer til og forøger Seddelmængden — hvis det gøres nødvendigt — til Omsætningen her i Landet. Jeg skal i øvrigt ikke gaa ind paa Enkeltheder. Der er i det andet høje Ting med Rette sagt, at naar Folketinget og Landstinget skulde tage Stilling til disse Lovforslag, var det umuligt at gaa til Detailundersøgelser, og at man maatte overlade Enkelthederne til Regeringen og lægge dem paa Regeringens eget Ansvar, og det er naturligvis rigtigt. Der vil ikke i de faa Timer, i hvilke man beder Rigsdagen om at gennemføre disse Foranstaltninger, være Tid for dette høje Tings Medlemmer til, som man vanlig gør her i Tinget, at prøve nøjagtigt Lovforslagets Enkeltheder. Men man vil haabe fra Ministeriets Side, at man netop i dette Øjeblik vil yde Regeringen den Tilstutning, som ydes ved Vedtagelsen af disse Lovforslag, idet man fra Regeringens Side maa anse dem for nødvendige for at føre Statshusholdningen videre.

Handelsministeren (Hassing Jørgensen):

I en Tid og under Forhold, hvor der snarest skulde være betydelig Trang til en Forøgelse af de kontante Omsætningsmidler, vil det være af overordentlig Betydning, om man i god Tid vil kunne hindre, at en Del af disse Omsætningsmidler paa unaturlig og uforvarlig Maade udtrages af Omsætningen, hvilket kan ske, naar større eller mindre Dele af Befolkningen i Uro og Ængstelse udtager deres Penge af Sparekasserne og Bankerne, ikke for som sædvanlig at benytte dem til Betaling eller til Udligning af indgaaede Forpligtelser, men ganske simpelt med det Formaal at opbevare dem i deres egne Gemmer. Det Forslag, som jeg her skal have den Ære at anbefale det høje Ting til velvillig og hurtig Fremme, har til Hensigt at hindre en saadan unaturlig og uforvarlig Formindskelse af de for Haanden værende Omsætningsmidler. Det gaar ud paa at begrænse de kontante Udbetalinger, der kan kræves paa Grundlag af Sparekassebog eller Indlaansbevis, til 300 Kr. om Ugen, men det tager samtidig det vidtgaaende og betydningsfulde Hensyn til den sædvanlige Omsætnings Tarv, at Overførelse kan ske fra en Kontrabog til en anden Kontrabog og fra et Pengeinstitut